

POLGÁR ISTVÁN:

TÉKOZLÓ FIÚ

Havas fa, óriási gomba,
madár érinti, és ezüst
por hull zizegve kalapomra.
Ötszáz kéményből száll a füst,
indázva száll és kavarogva.

Beakonyult. A hó világít.
Úgy rémlik, minden tetszhalott ma.
Lopódkodva megyek hazáig —
legalább egy kutya csaholna,
vagy a szél fújná halk danáit.

Végre! a Vedlett, narancssárga
ház ablakából elhaló
hang ömlik ki az út havára —
ó, régi harmonikaszó!

Megadom, bármi is az ára,
fogadj vissza, falum, te jó.

FORRADALMÁR

kiterjedek mint hőben a vasgolyó
így tiltakozom a megalkuvás ellen
mely ittas tömegek közt furakodik felém

ez a haccacaré nem kedvemre való
a boszorkánykonyhák dús főztje sem ízlik
állok s lassót vetek az álszentes szavakra

titkok szövevényeiben kotorászunk
s mindig életveszélyeket markolunk
titkok és veszélyek mindenütt

bábut akarnak faragni belőlünk
hogy a haccacarés forgatagba lökjenek
hízalni akarnak sótlan konyhájukon

levetközött az ész
elvek horkannak
figyelj